

1/2010

CHARIZMA

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a evanjelizáciu

Nekonečný Bože, nauč ma povolaniu lásky!

Preto si želám a prosím:

moje myšlienky nech sú láskou,
moje mlčanie nech je láskou,
moje modlitby nech sú láskou,
moje práce nech sú láskou,
moje utrpenie nech je láskou,
moje obete nech sú láskou,
moja pokora nech je láskou,
moje sebazapieranie nech je láskou,
môj odpočinok nech je láskou,
moja ľútosť nech je láskou,
celý môj život nech je láskou,
moje umieranie nech je láskou.
Ó, môj Bože, daj mi ústa lásky,
ó, môj Bože, daj mi oči lásky,
ó, môj Bože, daj mi ruky i nohy lásky,
premeň ma celú v lásku.

Modlitba sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu

ročník 2

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,
Magdaléna Farkašová, Mons. Dušan Lukáč

Fotografie: Gabika Šunderlíková,
Mária Teplanová

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: pteplan@gmail.com
telefón: 0910 316 167

Imrimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.

Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo e-mailom: pteplan@gmail.com

Náklady na vydanie jedného výtlačku sú približne 0,50 €. VÚB účet číslo: 1800629557 / 0200

Ked' počujeme slovné spojenie „charizmatická obnova“, prvé reakcie môžu byť rôzne. Ba dokonca veľmi rozdielne. Samotný termín „charizmatický“, okrem toho, že je často nesprávne chápaný, znie aj dosť „ostro“, najmä tým, ktorí prechovávajú určité predsudky po nejakom nevhodnom stretnutí s „charizmatikmi“, alebo len tak, na základe rôznych nadsadených negatívnych informácií z druhej ruky, či jednoducho preto, že patria k nejakej skupine v Cirkvi, ktorá zo zásady charizmatikú obnovu neuznáva... Škoda...

Pre mňa charizmatická obnova znamená ten rozmer a „životný priestor“ v Cirkvi, v ktorom som stretol Ježiša, Spasiteľa, ktorého živá prítomnosť sa prejavuje mocou, premieňajúcou ľudské životy. A pre mňa tiež napríklad hovorenie jazykmi bolo od začiatku vždy znamením prítomnosti Ducha Svätého. Toho, o ktorom hovoril Ježiš, že ho máme prijať...

No ako čas plynul, každý, kto prežil Boží dotyk v prostredí charizmatickej obnovy, sa musel učiť vyrovnávať s mnohými vecami. Tak sa jednotlivci i celé spoločenstvá a modlitbové skupiny často borili s rôznymi problémami - nepochopením okolia, odmietaním, ohováraním, ale aj s vlastným nedostatočným a málo dôsledným úsilím dotknúť sa svojou vierou skutočností, ktoré v sebe charizmatická obnova nesie: moc Ducha Svätého, dôveru vo vedenie Duchom a očakávanie, že Pán chce naozaj naplniť to, čo vo svojom slove prisľubuje...

A to je to, čo by nás malo stále motivovať: čo chce Pán? Prečo vylial Ducha Svätého takým nevídaným spôsobom? Je naozaj naivné veriť všetko to, čo Božie slovo hovorí o našom živote viery, o našom posvätení, o výzbroji darov Ducha Svätého, o modlitbe v Duchu? Chce Pán aj dnes dramatickým spôsobom premieňať ľudské životy? S týmito otázkami by sme sa mali stále konfrontovať a správne sa identifikovať. Pán určite nevylial Ducha Svätého preto, aby založil nejaký problematický prúd na okraji Cirkvi, vyhovujúci len nejakej skupine ľudí. Ani preto, aby udržiaval pri živote „naše“ spoločenstvá, ktoré postupne stratia predstavu o tom, čo stálo na počiatku ich vzniku. Ani preto, aby nám raz či dva razy do roka doprial navštíviť väčšiu konferenciu a „trochu načerpať“.

Heslo: „Ježiš je Pán!“ by znovu malo znieť v našich srdciach. Naša túžba hľadať Jeho vôľu a nebáť sa vydať mu svoj život by znova mala začať hýbať našimi životmi, našimi skupinami a spoločenstvami... Dovoľme Mu, aby prichádzal s mocou...

Dušan Lukáč, koordinátor KChO

Z OBSAHU

4	Spoločenstvá Obnovy v Duchu Svätom sa stretli po dvadsiatykrát!
11	Charizma proroctva
16	Spoločenstvo ARS
19	Cirkev o charizmách
21	Odpovedá Dariusz Jeziorny
22	Boh ma učí nebáť sa a milovať
24	Kríž je cesta
26	Listáreň

Dvadsiate vzájomné stretnutie spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom Nitrianskej diecézy sa konalo 24. októbra 2009. Miestom spoločného stretnutia bola jedna z nitrianskych farností – Nitra Klokočina. Postupne prichádzali zblížia i zd'alsa jednotlivci i väčšie, či menšie skupinky ľudí, otvorených pre Pána a pre to, čo im túži v ten deň vložiť do srdca. Veru je krásny pocit stáť a v tichosti pozorovať, ako do kostola vchádzajú ľudia nie z povinnosti, zo zvyku, ale s hlbokým presvedčením, že vedia komu uverili, s osobnou skúsenosťou so živým Kristom.

Spoločenstvá Obnovy v Duchu Svätom sa stretli po dvadsiatykrát!

Stretnutie začalo modlitbou chvál. A veru chvála sa k Bohu vinula z každého srdca, či bolo radostné či ubolené, nahlas či v tichosti srdca a Pán sa skrze Ducha Svätého rozlieval, dotýkal a naplňal. Všetci, zjednotení v prežití objatia Kristovou láskou, sme sa započúvali do slov vdp. Antona Gubalu. Nedožvedeli sme sa nové teologické poučky o Eucharistii a ani nejaké senzáciou naplnené príbehy. Stál pred nami kňaz, otvorený pre Krista, ktorý rozprával zo svojej osobnej skúsenosti, z času prežitého pred živým eucharistickým Kristom. A to veru bolo cítiť i v jeho slovách. Boli preniknuté Božím Duchom, ktorý nám ich vštepoval do srdca. Vyzval nás byť eucharistickými osobami. A čo tým mal na mysli? Vysvetlenie podal trochu s humorom. Nemáme byť lovcami Eucharistie, nemáme si rátať trofeje, koľkých svätých omší som sa zúčastnil, koľko svätých prijímaní som v ten-ktorý deň prijal, ale máme byť otvorení pre to, aby Ježiš v nás žil, slúžil blížnym, obetoval sa pre druhých a neustále rástol. Máme sa stať živou Eucharistiou.

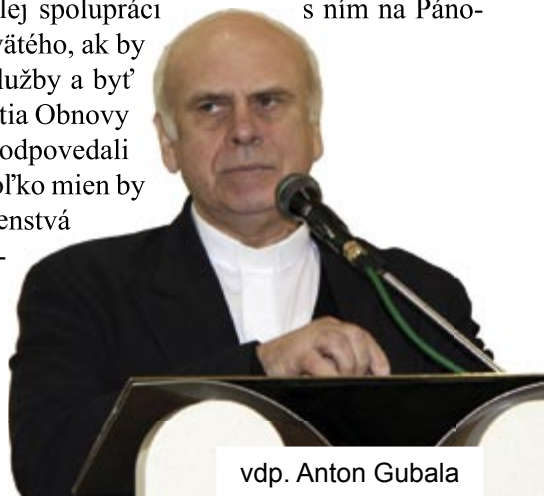
Upozornil nás však i na to, že budeme Pánom orezávaní. Ako tréner pripravuje svoje mužstvo, aby v zápase s protivníkom obstálo, tak i nás Pán orezáva, formuje..., aby sme

i my obstáli v boji. Aby sme neboli pasívni, len ako odrezaný vianočný stromček, ovešaný ozdobami, ale aby sme boli tí, do ktorých prúdi Kristov život, jeho Duch, jeho myšlienky, sila, spôsob života, a tak aby sa v nás formovalo ovocie Ducha Svätého. Nemáme byť len pošťarmi, ktorí doručujú Božie slovo, ale byť tými, čo prinášajú Krista svedectvom vlastného života. A to sa stáva v okamihu, keď ja ustupujem, aby mohol vyniknúť Ježiš Kristus, môj život je už jeho, on bude viac mojimi myšlienkami, predstavami, postojmi, slovami. Treba nechať Ježiša, aby ma kúsok po kúsku premieňal, nie čím viackrát pôjdem na prijímanie, ale čím viac sa otvorím a dovoľm Kristovi kúsok po kúsku premieňať seba na neho. Veru tieto Duchom naplnené slová otca Antona neboli senzáciou nabité, ale mali vo svojej jednoduchosti hĺbku i náročnosť na uskutočnenie pre život. Dal by Pán, aby sme tak i všetci žili, veru ja mám na sebe čo zlepšovať.

Nesmierne povzbudivé je, že sú ľudia, ktorí už roky takto prežívajú svoju vieru, svoj život. Často môžeme vnímať, ako sa vytratí počiatočný zápal i angažovanosť jednotlivcov v aktivitách, do ktorých sa púšťali s nadšením. Zanietenosť časom opadne, no

ak sa pozrieme na stretnutia Charizmatickej obnovy, môžeme si všimnúť, že to tak nie je. Vnímať tu nabádanie Ducha Svätého k neustálej spolupráci s ním na Pánovom diele. No k čomu by bolo nabádanie Ducha Svätého, ak by sa nenachádzali srdcia, ochotné vydať sa mu do služby a byť eucharistickými ľuďmi. Na to, ako sa rodili stretnutia Obnovy v Duchu Svätom, sa pozrime spoločne s tými, ktorí odpovedali na toto Pánovo nabádanie. Len Pán skutočne vie, koľko mien by sme tu mali spomenúť. Na to, ako sa rodili spoločenstvá v nitrianskej diecéze, sme sa spýtali Márie Bernátkovej, ktorá bola účastníka týchto okamihov. Mnohí sa podieľajú na stretnutiach rôznymi službami. Do zákulisia služby spevu a hudby nás uvedie Vladimír Malík, ktorý roky slúži spevom. Čo je vlastne charizmatické spoločenstvo, ako slúži... sme sa spýtali Kataríny Kmetzovej.

vdp. Anton Gubala

Mária, mohli by ste nám priblížiť ako a kedy vznikla myšlienka strenutí spoločenstiev a priateľov Obnovy v Duchu Svätom ?

Neviem, či budem dobre odpovedať na túto otázku, pretože v období, keď sme pripravovali prvé stretnutie, som nepatrila k tým bratom a sestrám, ktorí mali víziu, ja som bola pozvaná do služby moderátorky. V roku 1992 až 1995 v Trenčíne fungovalo osem spoločenstiev Obnovy v Duchu Svätom, množstvo bratov a sestier prešlo Seminárom Obnovy v Duchu Svätom. Tiež v Nitre a na iných miestach

Nitrianskej diecézy začali vznikáť nové spoločenstvá Obnovy a Duch Svätý vylieval na mnohých

svoje dary. Ovocím seminárov boli bratia a sestry, naplnení a pripravení do rôznych služieb. Vznikala túžba, ale aj potreba, aby sa títo ľudia vzájomne stretávali, modlili, vymieňali si skúsenosti a riešili aj mnohé problémy, ktoré Obnova prinášala. Ukazovala sa aj potreba založenia centra alebo „domu“ Obnovy, kde by sa ľudia mohli obracať so svojimi problémami a prípadnými dotazmi. A tak nejako sa z môjho pohľadu rodila myšlienka spoločných stretnutí.

Spomínate si na prvé stretnutie? S akou víziou do budúcnosti sa pripravovalo?

Veľmi dobre si spomínam na prvé stretnutie. Dali sme ušiť 200 párov návrstkov na topánky a robili sme si starosti, ako ich budeme prať, lebo toto stretnutie sa konalo v telocvični Piaristic-

Mária Bernátková

kého gymnázia Jozefa Braneckého v Trenčíne. Použili sme ich prvý aj poslednýkrát, lebo ani na to prvé stretnutie ich nebolo dosť. Telocvičňa bola plná do posledného miesta. Animovala som tak, že bratia a sestry, čo stáli vedľa mňa, si to možno skôr prečítali z môjho papiera, než som to stihla prečítať ja. Okrem veľkej trémy, ktorú som mala a veľkej radosti bratov a sester, tam visela veľká sieť, ktorá symbolizovala rybolov. Témou bola „Božia vôľa“. A s akou víziou? Vtedy sme málo počuli o víziách. Ale cítili sme, že nás Duch Svätý stále viac a viac pobáda a pripravuje nám nové a nové veci, nevedeli sme si predstaviť život bez Neho a starý spôsob života sme už nechceli. A takýchto stretnutí bolo od mája roku 2000 do októbra 2009 presne 20.

Nasledovali ďalšie a ďalšie stretnutia, mohli by ste nám priblížiť tieto stretnutia?

Ako som spomínala, bolo ich dvadsať.

Dala som

si námahu a vyhľadala všetky stretnutia, a aj názvy jednotlivých vyučovaní. V rámci nich sme sa kompletne venovali výkladu jednotlivých chariziem, spoločenstvu, pilierom učenia, Eucharistii, životu v Duchu Svätom, vízii Charismatickej obnovy a ďalším.

Ako vnímate stretnutia od toho prvého až po posledné? Čo postupne prinášali? Nakoľko sa podľa Vás splnili očakávania, s ktorými sa pripravovali?

Ak môžem deliť stretnutia napríklad podľa prednášok, najskôr boli zamerané na charizmu Ducha Svätého. To, čo sa odprednášalo o charizmách, bolo aj slovo, ale aj veľká skúsenosť už zo života v Obnove, charizmy a jednotlivcov, charizmy a spoločenstvo, učenie, živá viera v každodennom živote. Zistila som, aká dôležitá je práve vízia každého jednotlivca i spoločenstva. Čo sa týka prednášajúcich, spočiatku bol jeden, postupne sa pridávali ďalší, najskôr domáci, neskôr zo zahraničia, ďalej prišlo priblíženie Obnovy na Slovensku, ale i v iných štátoch, vzájomné obohacovanie sa, sila svedectiev, spoločných modlitieb, osobných skúseností bratov a sester s pôsobením a mocou Ducha Svätého, na to dostanete silu zhora.

Čo postupne prinášali? No predovšetkým to, čo chcel sám Duch Svätý, na čo sme boli otvorení, pripravení, vyzbrojení a poslaní. Naučili sme sa, že prítomnosť Ducha Svätého poznať po ovoci, spoznali sme, že Duch

Svätý je nevyčerpatelný Darca, Lekár, Priateľ, Láska medzi Otcom a Synom. Cítim vo svojom srdci obrovskú vďačnosť nášmu Pánovi za všetko, čo nám dal, čo si ani mnohokrát neuvedomujeme, lebo stačil len jediný iný krok v našom živote a my sme mohli toto všetko

minút', vďačnosť za Jeho vedenie a istotu Jeho lásky k nám, čo by nás malo robiť úplne vydanými do Jeho rúk a schopnými veľkodušne odpovedať na Jeho lásku službou tým, ktorí to najviac potrebujú.

Či tieto stretnutia splnili očakávania, s ktorými sa pripravovali? Podľa mňa by som povedala, že také „malé“ ani oko nevidelo,

ani ucho nepočulo... Na to „ozajstné“ ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo..., si musíme ešte počkať, až raz naozaj príde-me Domov. A keďže verím, že takéto alebo podobné stretnutia sa budú určite konať i v budúcnosti, tak by táto otázka mohla zostať aj otvorená.

Hudobný doprovod na stretnutí v Nitre

Vladimír, už niekoľko rokov počas stretnutí Obnovy slúžite spevom, hrou na gitare, zabezpečujete hudbu, chvály. V čom vnímate rozdiel medzi spievaním nejakej hudobnej skupiny, nejakej kresťanskej hudobnej skupiny a práve službou chvál, službou spevu v Duchu Svätom?

Spievanie a hudba sú veľmi povznášajúce, aj keď je to hudba svetská, a tým viac taká, ktorá prezentuje kresťanskú tematiku, piesne, ktoré oslavujú Pána, ktoré spievajú o Bohu. Rozdiel v spievaní nejakej hudobnej skupiny a v službe spevu, chvál, teda spievaním v Duchu Svätom, ja vnímam asi tak, že spievanie má viacero motívov, prečo to človek robí. Skupiny, ktoré sa tým živia, robia to preto, aby mali z toho nejaký finančný zisk. Samozrejme, tá hudba ich v prvom rade musí baviť. Ináč by to nerobili. A ďalej si myslím, že niektorým mladým hudobným skupinám,

Vladimír Malík

ktoré spievajú aj kresťanské piesne, ide skôr o prezentáciu nejakej svojej hudobnej produkcie, svojho hudobného myslenia, či sa to

týka textu piesní alebo samotnej hudby. Je rozdiel spievať iba pre Pána a plne sa vložiť do tejto hudby, spevu alebo hrania na nejaký hudobný nástroj, na to musí človek dozrieť. Ja sa veľmi dobre pamätám na to, keď som začínal hrať na našich stretnutiach Obnovy, na prvé stretnutie, ktoré sme mali v Trenčíne. Bolo to ešte v telocvični, kedy by sa ma nebol nikto krvi dorezal. Ale keď to beriem tak, že už tých stretnutí bolo toľko, že si ich ani nepamätám, potom človek tým, že hrá a chváli Pána, že robí niečo pre neho, dorastá. Tak isto je to aj v mojom prípade. Po tých rokoch, keď hrávam na rôznych stretnutiach, myslím si, že dozrieva aj môj vzťah k Pánovi. A to je vlastne o tom, mať vzťah s Bohom, mať vzťah s Duchom Svätým a nechať sa ním úplne ovládať. Nechať sa ním viesť, ale to je asi štýl života, ktorý od nás Boh vyžaduje, byť vnímavý na jeho pôsobenie. Byť vnímavý na jeho vanutie, byť vnímavý na to, čo nám chce povedať. Človek chce opätovať túto Božiu lásku, tento oheň Božej lásky, ktorý nám dáva Duch Boží, že aj tou prezentáciou hudby a spevu, prípadne aj modlitby, chce vyjadriť lásku k Bohu. Dúfam, že aspoň trochu je to v tých chvíľach cítiť.

Čo by som možno odporúčal

nejakým mladým kresťanským hudobným skupinám, to je v prvom rade osobný vzťah s Bohom. Keď ho niekto nemá dosť hlboký, keď je to také nejaké plytké, o to viac cítiť len to ľudské. Mladí ľudia, ktorí chcú robiť nejaké chvály alebo chválové stretnutia, mali by v prvom rade poznať veľmi dobre Boha a nechať sa viesť samotným Duchom Božím. A ovocie Ducha nenechá na seba čakať.

Hlavne byť veľkým priateľom, nielen počas nejakého hrania alebo počas nejakých spevov a chvál, ale počas celého svojho života, byť veľkým priateľom s Duchom Svätým. Duch Svätý je ten, ktorý nám dáva inšpiráciu, ktorý nám vchádza do našich myšlienok, ktorý nám dáva impulz k tomu, aby sme spievali buď tú alebo onú pieseň, aby sme spomalili, aby sme zvýraznili niektoré pasáže piesní, prosto, aby sme boli vnímaví na Božieho Ducha.

Ako ste prežívali, ako sa prejavoval vo vašom živote ten prechod od spevu k modlitbe spevom, k spevu, vedenému Duchom Svätým?

Robil som si Seminár Obnovy v Duchu Svätom asi pred šesťnástimi rokmi. Už po modlitbe za moje uzdravenie, keď som prišiel zo skupinky do kostola a zaradil sa medzi ľudí, d'akoval som Bohu za všetko, čo mi spravil v tej chvíli. Uzdravil ma, a zároveň aj obdaroval modlitbou v jazykoch, a aj spevom v jazykoch. A vlastne hneď od tej prvej chvíle som začítil, že som dostal niečo, čo je pre môj život dôležité. Ale ešte vtedy som vôbec nevedel, že budem niekde ťahať nejaké skupiny,

prосто, že budem hrať na charizmatických stretnutiach, viesť chvály hudbou a spevom. No môžem povedať, že asi od tej doby som to nejako cítil. Môj život a niekoľkoročná skúsenosť s Duchom Svätým, ktorý nás pomaličky vždy vedie dopredu, naznačuje, že Pán chce, aby som týmto darom slúžil svojím bratom a sestrám. Snažím sa hrať jednoducho, aby to bolo pre obyčajných ľudí. Duch Boží skutočne dáva vždy spoznávať, čo môže človeka osloviť, čo je lahodiace jeho srdcu a čo prosťo to srdce zasiahne. Duch Svätý nás pozýva k spoločnej modlitbe, aj takej tej tichej vnútornej, ako hudobníkov, spevákov, aby sme mu mohli lepšie slúžiť.

Čo by ste odporučili spevokolom vo farnostiach, kresťanským skupinám, aby neboli len spievajúcimi kresťanské piesne, ale aby boli v službe Pána a spevom, hrou, hudbou, priňali Božieho Ducha a Ježiša Krista?

Na to asi netreba veľa nejakých slov, na to treba jedno, a to je - mať živý vzťah s Bohom. Mať živý vzťah s Kristom, mať živý vzťah s Nebeským Otcom a mať živý vzťah s Duchom Božím. Ak niekoho Boh obdaroval

týmto darom, touto charizmom, Jeho sa musíme pýtať, ako máme s ním nakladať a napredovať.

Ako vnímate vplyv osobného života s Kristom jednotlivca na celú skupinu, zbor, spevokol....?

Keď ideme hrať na nejaké stretnutie, viem, že idem hrať s ľuďmi, ktorí sú veriaci. Nie sme dokonalí hudobníci, niektorí nemáme hudobné vzdelanie, ale viem, že v tom spojení s Bohom to vždy dopadne dobre, pretože každý sa snaží byť vďačný Bohu za to, čo mu dal do daru a rozmnožiť ho. Pritom chceme pomôcť aj ďalším ľuďom spoznať cez hudbu, cez spev, cez modlitbu, cez chvály bližšie a hlavne hlbšie samotného Boha. Keď príde do skupiny niekto, kto nežije svoj život nejakou intenzívne s Bohom, tak je to veľmi rýchlo cítiť. Pretože hudba sa dá robiť dvomi spôsobmi. To je, buď ju robím s citom a snažím sa cez tú hudbu vnímať Boha, a aj ho prezentovať navonok, alebo prosťo tú hudbu robím preto, aby som zviditeľnil svoju osobu či svojich blízkych priateľov, ktorí so mnou hrajú, ale chýba tomu Duch. Viem, že s ľuďmi, ktorí sú priatelia Boží, to býva spev Ducha, ale všetci sme na ceste možného rastu.

Slávenie eucharistie

Katka Kmetzová

Na začiatku by som chcela poznamenať, že sa k otázkam vyjadrím len v rámci nitrianskej diecézy, do ktorej patrím.

Čo je špecifické pre spoločenstvá Charizmatickej obnovy, v čom sú odlišné od iných?

Úprimné budovanie vzťahu k Svätej Trojici – Otcovi, Synovi a Duchu Svätému. Je to určite úloha na celý život, je dôležité mať pri tom otvorené srdce a veľkú túžbu po blízkom vzťahu človeka so svojím Stvoriteľom. Odlišné od iných? Neviem, myslím, že v každom kresťanskom spoločenstve ide o prehĺbenie vzťahu lásky človeka k človeku a hlavne človeka k Bohu. My si možno viac uvedomujeme, že bez Ducha Svätého by to nešlo.

Ako prebieha formácia spoločenstiev?

V prvom rade pod vedením Ducha Svätého, s ktorým sa snažíme spolupracovať, i v spolupráci s našim duchovným, Mons.

Petrom Brodekom. Najprv prebieha Seminár Obnovy v Duchu Svätom, ktorý sa koná raz ročne pre nových členov. Starší členovia sa jedenkrát ročne zúčastňujú duchovných cvičení a dvakrát ročne diecéznych stretnutí. Rozdelení sme do spoločenstiev, ktoré sa pravidelne stretávajú raz za týždeň alebo za dva týždne.

Aké služby, aktivity... uskutočňujú spoločenstvá Obnovy v súčasnosti, poprípade, čo plánujú?

Je to taká mravčia práca, často uskutočňovaná v skrytosti. Myslím, že medzi najdôležitejšiu službu patrí premodlievanie bratov a sestier, ktorí prídu na naše diecézne stretnutia, a hlavne organizovanie seminárov, kde naše spoločenstvá premodlievajú bratov a sestry najprv modlitbou za vnútorné uzdravenie a potom za vyliatie Ducha Svätého. Samozrejme, snažíme sa byť užitoční v našich farnostiach podľa našich schopností, napríklad v príprave birmovancov...

Ako sa môže jednotlivec začleniť do spoločenstva Obnovy v Duchu Svätom?

Pán nás stvoril poväčšine pre spoločenstvo a nie pre samotu. Takže, kto úprimne túži po spoločenstve, ukáže mu cestu. Mno-

hokrát sú ľudia pozvaní Pánom na naše diecézne stretnutie a pevne verím, že aj cez náš život, cez naše konanie a skutky zatúži jednotlivec začleniť sa do nášho spoločenstva. A potom v každej diecéze, ako aj u nás, sú zodpovední ľudia za Charizmatickú obnovu, u ktorých je možné získať ďalšie informácie.

Magdaléna Farkašová
foto: Gabika Šunderlíková

Výklad charizmy proroctva začnem inak, než to bolo pri predchádzajúcich charizmách. Dovoľte, aby som najprv uviedol deviatu kapitolu i časť desiatej z Prvej knihy Samuelovej, ktorá nám približuje, za akých okolností bol Šaul pomazaný Samuelom za kráľa.

Charizma proroctva

„Bol istý bohatý Benjamínek menom Kis, syn Abiela, syna Serora, syna Bechorata, syna Afiu, syna ktoréhosi Benjamínca. Ten mal syna menom Šaul, mladého a pekného, od neho krajšieho nebolo medzi synmi Izraela; od pleca nahor prevyšoval všetok ľud.

Šaulovmu otcovi Kisovi sa raz stratili oslice a Kis povedal svojmu synovi Šaulovi: „Nože vezmi si jedného zo sluhov, vyber sa a choď hľadať oslice!“ Prešiel Efraimské pohorie, prešiel krajinu Salisa, a nenašli. Potom prešli kraj Salim, a nič; prešli kraj Jemini, a nenašli. Keď prišli do krajiny Súf, povedal Šaul svojmu sluhovi, ktorý bol s ním: „Pod', vráťme sa, lebo môj otec bude mať namiesto oslíc starosť o nás.“ On mu povedal: „Hľa, v tomto meste je Boží muž. Je to muž vážený, všetko, čo povie, určite sa splní. Nože podme ta, azda nám povie cestu, ktorou máme ísť.“ Šaul odvetil svojmu sluhovi: „Ak pôjdeme, čože vezmeme tomu mužovi? Chlieb sa nám minul z kapsí a nemáme dar, ktorý by sme dali Božiemu mužovi. Čo máme pri sebe?“ Sluha opäť odpovedal Šaulovi: „Hľa, mám po ruke strieborný polšekel, dám ho Božiemu mužovi, povie nám našu cestu.“ (Kto sa predtým šiel v Izraeli dopytovať Boha, hovoril: „Podme k vidcovi!“ Lebo kto sa dnes volá prorok, volal sa predtým vidc.) Tu povedal Šaul svojmu sluhovi: „Dobre hovoríš, podme teda!“ A išli do mesta, v ktorom bol Boží muž. Keď vystupovali na výšinu mesta, stretli dievčatá, ktoré zostupovali po vodu, a opýtali sa ich: „Je tu vidc?“ Ony im odpovedali: „Áno, je tu pred tebou, ale sa ponáhľaj, lebo dnes prišiel do mesta, pretože dnes bude na výšine obeta pre ľud.

Keď prídete do mesta, práve ho nájdete, skôr ako vystúpi na výšinu jest'. Lebo ľud nezačne jest', kým on nepríde; on požehná obeť, a potom začnú jest' pozvaní. Len choďte, lebo teraz ho nájdete!“ Išli teda do mesta. A keď vošli do mesta, práve oproti nim vychádzal Samuel, zberal sa na výšinu.

Deň pred Šaulovým príchodom dal však pán Samuelovi toto videnie: „Zajtra o tomto čase pošlem k tebe muža z Benjamínovej krajiny; jeho pomazeš za knieža nad mojím ľudom, Izraelom; on vyslobodí môj ľud z ruky Filištíncov, lebo som zhlíadol na svoj ľud, veď ku mne preniklo ich volanie.“ Keď Samuel uvidel Šaula, Pán mu oznámil: „Hľa,

Claude Vignon: Prorok Samuel

toto je muž, o ktorom som ti hovoril, on bude panovať nad mojím ľudom!”

Šaul pristúpil uprostred brány k Samuelovi a spýtal sa ho: „Povedz mi, prosím, kde je dom vidca?” Samuel odpovedal Šaulovi: „Ja som videc; pod' predou mnou hore na výšinu, dnes budete jesť so mnou. Ráno ťa odprevadím a oznámim ti všetko, čo máš na srdci. A pre oslice, ktoré sa pred troma dňami stratili, sa netráp, lebo sa našli. Veď komuže patrí všetko, čo je v Izraeli cenné? Či nie tebe a celému domu tvojho otca?” Šaul odpovedal Samuelovi: „Či som ja nie z Benjamína, z najmenšieho izraelského kmeňa? A môj rod nie je najmenší z rodov Benjamínovho kmeňa? Nuž prečo si hovoril ku mne takto?” Vtedy Samuel pojal Šaula a jeho sluhu, zaviedol ich do siene a dal im miesto v čele pozvaných. Bolo ich zo tridsať mužov. Tu Samuel povedal kuchárovi: „Daj tú čiastku, ktorú som ti dal a o ktorej som ti povedal: Odlož ju u seba!” Kuchár vzal stehno, doniesol ho a položil pred Šaula. A (Samuel) povedal: „Hľa, toto ostalo, polož si to pred seba a jedz, lebo je to odložené pre teba na túto chvíľu, keď

som povolal ľud.“ A tak Šaul v ten deň jedol so Samuelom.

Potom zostúpil z výšiny do mesta a rozprával sa so Šaulom na streche. Samuel poslal Šaulovi na strechu a tam spal.

Vstali, keď vychádzala ranná zora. Samuel zavolať Šaulovi na strechu: „Vstávaj, odprevadím ťa!” Šaul vstal a obaja, on i Samuel, vyšli von. A keď zišli na kraj mesta, povedal Samuel Šaulovi: „Povedz sluhovi, aby išiel napred, ty sa trochu zastav, chcem ti oznámiť Božie slovo.”

Nato vzal Samuel nádobu s olejom, vylial mu ho na hlavu, pobožkal ho a povedal: „Hľa, Pán ťa pomazal za knieža nad svojím dedičstvom! Keď pôjdeš dnes odo mňa, pri hrobe Ráchel na rozhraní Benjamína stretnieš napoludnie dvoch mužov, ktorí ti povedia: „Našli sa oslice, ktoré si šiel hľadať. Lenže tvoj otec už nedbá o oslice, ale je ustarostený o vás a hovorí: Čo mám urobiť pre svojho syna?” Keď odtiaľ pôjdeš ďalej a prideš k dubu Tábor, stretnieš troch mužov, ktorí budú vystupovať k Bohu do Betela. Jeden bude niesť tri kozľatá, druhý bude niesť tri pecne chleba a tretí ponesie mech vína. Pozdravia ťa a dajú ti dva chleby; prijmi ich z ich ruky! Potom pôjdeš k Božej Gabae, kde je posádka Filištíncov. Keď tam budeš vchádzať do mesta, narazíš na zástup prorokov, ktorí budú zostupovať z výšiny; pred nimi budú harfy, bubny, flauty a citary a oni budú vo vytržení. Vtedy na teba zostúpi Pánov duch; budeš vo vytržení s nimi a zmeníš sa na inakšieho muža. Keď sa ti všetky tieto znamenia splnia, rob, čoho budeš schopný, lebo Boh je s tebou. Potom zostúpiš predou mnou do Galgaly a ja prídem k tebe priniesť celopaly a obetovať pokojné obety. Sedem dní budeš čakať, kým prídem k tebe a oznámim ti, čo máš robiť.”

A keď sa obrátil a odchádzal od Samuela, Boh mu premenil srdce na inakšie a v ten deň sa splnili všetky tieto znamenia.“

(1 Sam 9,1-27; 10,1-9)

CHARIZMA 2010/1

Z uvedenej udalosti sa dozvedáme, ako sa prejavovala charizma poznania i charizma proroctva cez Samuela – „vidca“. Šaul sa ocitol v situácii, s ktorou určite nepočítal. Prišiel hľadať stratené oslice, a tu z ničoho nič ho Samuel pomaže za kráľa nad Izraelom. Možno sa cítil ako vo sne, ale Boh mu cez Samuela dáva precitnúť azda aj skrze ďalšie udalosti, ktoré sa mali na ceste domov odohrať. Samuel prorocky oznamuje, koho a kde stretne, čo budú niest', čo mu odovzdajú, a to všetko sa do detailu splnilo. Aj na základe toho mal možnosť Šaul uveriť, že Samuel mu skutočne oznámil Božiu vôľu, Božie rozhodnutie. Vieme, že to, čo sa odohralo v skrytosti, k čomu potreboval Šaul vo svojom vnútri dorásť, neskôr sa aj slávnostným spôsobom potvrdilo, keď bol intronizovaný za kráľa nad celým Izraelom.

V celej udalosti sa nám ponúka možnosť nahliadnuť do podstaty proroctva, či charizmy proroctva. Najprv však bude potrebné rozlišovať medzi úradom a charizmou proroctva, ako to poznáme v ranej Cirkvi. Vždy, keď Nový zákon používa podstatné meno „prorok“, ako je to v prípade Júdu a Silasa (Sk 15,32), označuje tým štatút, ktorý, zdá sa, má všetky znaky posvätného úradu. Napríklad proroci slávili bohoslužbu, ako to naznačujú Skutky apoštolov v trinástej kapitole.

Keď však ide o charizmu proroctva, Nový zákon používa skôr sloveso „prorokovať“. Vieme, (Sk 21,9), že štyri Filipove dcéry prorokovali. Pavol končí svoj výklad o charizmách pre Korint'ánov radou: „Usilujte sa prorokovať.“ (1 Kor 14,39) Tento odtienok, zdá sa, naznačuje, že charizma je podstatne iba prechodným javom, aj keď sa môže často opakovať. Je to dar Ducha Svätého, po ktorom môže túžiť každý pokrstený, ale ktorý z neho neurobí „titulovaného“ proroka.

Charizma proroctva je Boží dar, v ktorom nás Pán pripravuje a pozýva uskutočniť jeho plány. Čiastočne nám ich odkrýva, aby sme mohli do nich vstúpiť a splniť svoju úlohu, poslanie. Pokiaľ máme možnosť hovoriť o charizme proroctva na základe Božieho zjavenia, tak rád by som dal do pozornosti citát zo Skutkov apoštolov 2,17, v ktorom čítame: „V posledných dňoch, hovorí Boh, vylejem zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia...“ Je to prísľub, ktorý dal Boh pre nás všetkých. V Prvom

Oltár v Oberwesel: Proroci

liste Korint'anom 14,1. sv. Pavol pokračuje: „Usilujte sa o lásku, dychtíte po duchovných daroch, zvlášť, aby ste prorokovali.“

Je zvláštne, že spomedzi všetkých chariziem, ktoré sa spomínajú v tomto liste, sv.Pavol kladie osobitný dôraz na charizmu proroctva. Vysvetlenie môžeme nájsť v štvrtom verši uvedeného listu, kde sa píše: „...ale kto prorokuje, buduje Cirkev.“

Kto prorokuje, nie kto provokuje, takých sa dosť nájde, ale prorokov, čo budujú Cirkev, nie je veľa. Mať účasť na prorockom obdarení, je opäť podmienené úprimnou snahou dobre načúvať vnutiu Božieho Ducha. Samuel sa tomu učil už od svojej mladosti a stal sa vynikajúcim tlmočníkom Božích prianí.

Proroctvo je zvláštne Božie poslanstvo, ktoré má za cieľ povzbudiť, vliať nádej, útechu. Je ako životodarný dážď, ktorý padá na vysušenú zem. Charizma proroctva podnecuje v ľuďoch odvahu, prebúdzá správnu motiváciu pre dôslednejšie nasledovanie Krista. Skutočný prorok povzbudzuje k splňaniu Božích prianí.

Niekedy sa stretneme s takým druhom „proroctiev“, ktoré nepovzbudzujú ľudí k správne mu chápaniu Božích prianí, skôr ich majú presvedčiť pod vplyvom hrozieb a strachu, aby ich brali vážne. Pritom je otázne, koľko sa v nich nachádza len ľudských prianí a koľko skutočne Božích. Rozlíšiť to je možné na základe poznania, či nás dané proroctvo naozaj pobáda k plnšiemu životu s Bohom, či v nás prebúdzá odhodlanie plniť Božiu vôľu alebo nás to znechucuje a oberá aj o tie sily, ktoré sme predtým mali.

Boh sa prostredníctvom svojho Ducha k nám prihovára a vyjadruje to, čo prisľúbil v Ježišovi. „Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nezniesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy.“ (Jn 16,12-13) Čiže dar Ducha v súvislosti s charizmou proroctva je odkrývanie Božej pravdy o nás, o našej spásy, o našom živote, ktorý smeruje k osláveniu. Dar proroctva má na tom veľký podiel. Proroctvo je odovzdávanie Božieho posolstva ľuďom. Ak nám Pán Ježiš hovorí, že nám ešte nemôže všetko povedať, lebo by sme to nezniesli, predpokladám, že nás chce uchrániť pred nevhodnými očakávaniami, ktoré by nám mohli brániť dobre prežívať prítomnú chvíľu. Tým chcem naznačiť, že aj charizma proroctva má svoj význam, viazaný predovšetkým k bližšej budúcnosti, do ktorej nás Božia prozreteľnosť uvádza, aby sme ju dobre zvládli.

Na druhej strane, keby sme pripustili, že by nám Boh odkryl celú našu budúcnosť, mnohého z toho, čo nás v živote čaká, čo všetko budeme musieť v živote prežiť, by sme sa asi báli. Na niečo by sme sa možno tešili, ale keď si máme možnosť spätným pohľadom pripomenúť niektoré zložitejšie, ťažšie obdobia života, keby sme o nich boli vopred vedeli, asi by sme nemali dost síl odvážiť sa ísť tou cestou, ktorou v živote ideme.

Teda nie všetko, čo Boh chce v našom živote uskutočniť, by sme boli schopní prijať, keby sme o tom predtým vedeli. Boh nám prichádza na pomoc skrze charizmu proroctva v ním danom čase preto, aby nás vnútorne disponoval k poznaniu i prijatiu jeho vôle. Duch Svätý na to používa predovšetkým ľudí, ochotných počúvať jeho hlas. Kladie im do srdca i na jazyk svoje úmysly, aby mohli byť užitočné pre jednotlivcov i pre celé spoločenstvá.

K charizme proroctva je potrebný značný stupeň viery, aby sme mohli vstúpiť do prorockého prúdu poznania v Duchu, čo je možné uplatniť priamo voči sebe alebo voči našim blízkym. Na to, aby človek mohol dostať, prijať a mať účasť na dare proroctva, potrebuje veľmi dobre počúvať, čo Boh hovorí k nemu a čo hovorí k okoliu. Bez vnútornej dispozície počúvať, dať sa viesť Pánom, ale aj bez dispozície viery, ktorú môžeme vyjadriť vzhľadom k tomu, čo si Boh praje, sa len ťažko dozvieme, či nás použil pre prorocké poslanie.

V biblickej udalosti pomazania Šaula za kráľa vidíme, ako si s vierou počína Samuel. O deň skôr sa dozvedá, že príde k nemu muž, ktorého si Boh vyvolil za kráľa nad Izraelom. Na základe tohto poznania dáva pokyny tým, čo pripravujú obetnú hostinu, aby na nej rezervovali pre Šaula miesto a tiež, aby preňho pripravili porciu jedla. Samuel kráča vo viere, a keď sa okolnosti splňajú, prítomní môžu obdivovať jeho prorocké konanie.

Obyčajne sa vnútorné prorocké poznanie spája s akýmsi vnútorným nutkaním vysloviť, odovzdať to, čo bolo položené na srdce z Ducha. Iste, príde i neistota, či je to od Boha, či si to môžem dovoliť, či je to pravé, ale nezabúdajme, že proroctvo sa za proroctvo môže považovať až vtedy, keď sa „vyslovené“ uskutočňuje, prípadne, keď ovplyvňuje konanie adresátov tak, že lepšie odpovedajú na priania Božie. To všetko si vyžaduje nazeranie vo viere i konanie vo viere. Občas sa nám môže stať, že to, k čomu sme boli povzbudzovaní od Pána, vysloví niekto iný. Aj to nám môže poslúžiť, aby sme si mohli lepšie overovať, akým spôsobom sa nám Duch prihovára. Tým nechcem povzbudzovať, že máme všetko hovoriť, čo máme na jazyku, čo nás napadne, aby

sme si mohli overiť dar proroctva, ale chcem pripomenúť, že k aktívnej spolupráci vždy pripájame zodpovednosť a rozlišovanie.

Duch sa k nám prihovára cez predstavených, známych i neznámych, ale charizma proroctva, podobne ako už spomenuté, má opäť úrodnú pôdu v atmosfére modlitby, modliaceho sa spoločenstva. Prichádzajúce proroctvo si nás podmaňuje tým, že presahuje naše poznanie, prípadne naše videnie okolností života. Tlmočí nám hodnoty alebo vyslovuje výzvy, pri ktorých si uvedomujeme, že sa nezrodili len v ľudskej hlave.

Na vysvetlenie sa znovu vrátim k udalosti z Prvej knihy Samuelovej, keď sa stretli Samuel so Šaulom. Šaul po niekoľkých dňoch hľadania oslíc nemá nič iné na mysli, len aby mu videl Samuel povedal, kde ich má hľadať. Ale pri stretnutí mu Samuel nedal žiadnu šancu spýtať sa, kde sú jeho oslice. Hneď ho vzal na výšinu, aby priniesli obeť Bohu. Až po ceste mu len tak medzi rečou hovorí: „a o oslice sa netráp, tie sa už našli. Ale otec má strach o teba.“ Chcem tým naznačiť, že prorocký duch, ktorý sa uplatňoval cez Samuela, bol v danej situácii pre Šaula naozaj niečím mimoriadnym, mimo jeho života, mimo jeho situácie. On hľadal oslice, tým mal zamestnanú myseľ, a Samuel mu hovorí, že má byť pomazaný za kráľa.

Podobne nás vie prekvapiť charizma proroctva. My sa rozprávame o niečom, čo si myslíme, že je tak veľmi dôležité, alebo máme o niečo starosť, a zrazu Pán zasiahne svojím svetlom a povie, že dôležité je teraz pre nás niečo úplne iné, a pritom s úctou uznávame, že je to pravda. Chcem tým povedať, že proroctvo nás svojou pravdou vie niekedy nečakane prekvapiť, ale i povzbudiť. Uvediem krátku osobnú skúsenosť.

V období, keď som sa už niekoľko rokov pripravoval na kňazstvo, pričom niektorí moji rovesníci boli už päť, šesť rokov kňazmi, a ja stále nie, kládol som si neraz otázku. „Prečo, Pane? Veď tak túžim byť tvojím kňazom, a stále to nie je možné.“ Vždy boli nejaké prekážky, ktoré ma vzdalovali od vytúženého cieľa. V jednej ťažšej chvíli som v modlitbovom spoločenstve opäť Pánovi položil otázku, kedy budem kňazom? Počas modlitby, jeden z

modliacich sa, dostal slovo od Pána: „Šimon Peter sa ho opýtal: „Pane, prečo nemôžem ísť za tebou teraz?“ Ježiš odvetil: „Kam ja idem, tam teraz za mnou ísť nemôžeš, no pôjdeš za mnou neskôr.“ (Porov. Jn 13, 36n) Prišla odpoveď. „Neskôr!“ Cítil som, že ma Pán Ježiš ubezpečuje o kňazstve, ktoré nie je pre mňa stratené, ale treba čakať. Nevedel som dokedy, ale vedel som, že On je v tom čakaní so mnou. Proroctvo obohacuje prijímateľov Pánovou blízkosťou. Proroctvo upokojuje vnútro, vlieva povzbudenie, rozhorľuje dušu veľkodušne prijímať a plniť Božiu vôľu. Uvádza do reality života. Tak ako hovorí sv. Pavol: „Kto prorokuje, hovorí ľuďom na budovanie, povzbudenie a potešenie.“ (1 Kor 14,3) Teda skúsme si to ešte raz zopakovať. Kto prorokuje, kto má charizmu proroctva, hovorí ľuďom na budovanie, povzbudenie a potešenie. Buduje vzťahy s Bohom i s ľuďmi, povzbudzuje k vernosti v nasledovaní Pána. Iste, niekedy môže proroctvo pripravovať človeka na náročnejšie chvíle v živote. Ale nikdy neubíja dušu, nedeptá ani neznechucuje.

pokračovanie v nasledujúcom čísle

Peter Brodek

Michelangelo: Ezechiel

Modlitbové spoločenstvo ARS z Nitry sa predstavuje v novej podobe, nakoľko väčšina jeho členov je bratom a sestrám v KCHO známa pod menom Ezechiel. To je meno, ktoré nám Pán dal v čase, keď sa stal naším duchovným vodcom Mons. Peter Brodek, no spoločenstvo v rôznych variáciách trvá už dvadsaťštyri rokov, a hoci ním prešlo mnoho ľudí, jadro sa v ňom nemení. Cieľom modlitbovej skupiny však nie je uzatvoriť sa do seba, ale rásť a vytvárať ďalšie spoločenstvá na Božiu slávu i pre dobro Cirkvi.

Napriek tomu, že rozdelenie nášho spoločenstva bolo spočiatku bolestivé, ako vždy, keď sa rodí niečo pozhnané a krásne, skoro sme spoznali, že náš rast a novovybudovanie je prejavom Pánovej vôle a ovocím modlitby, ktorá sa časom vykryštalizovala aj do osobitnej služby, a tou je predovšetkým modlitba za kňazov a misionárov. Modlíme sa ale aj za našu farnosť, diecézu, za mládež a rodiny i za rôzne úmysly, ktoré nám Boží Duch aktuálne dáva spoznať. Pretože k formácii spoločenstva sme boli pozvaní v roku kňazov, prijali sme na modlitbe za svojho patróna svätého Jána Máriu Vianneyho, ktorý je aj patrónom kňazov, a tiež nové meno ARS. Pán nás pri tejto príležitosti pozhnal aj Božím slovom, ktoré sa stalo mottom nášho spoločenstva: 1Pt 1, 22 – 25.

spoločenstvo ARS

Sme otvorení aj pre tých, ktorí sú na začiatku svojej duchovnej cesty, veď Ars je miesto, kam prichádzajú ľudia, aby zmenili svoj život a primkli sa k Bohu, ale aj pre tých, ktorí vo svojom srdci rozlíšia túžbu modliť sa za Kristových kňazov a za misie.

Spoločenstvo je pre mňa veľmi dôležité, je mi darom, druhou rodinou – duchovnou. Každé stretnutie pre mňa znamená obohatenie a rast v duchovnom živote. Učí ma nasledovať nášho Pána Ježiša Krista, v živote Ho dávať na prvé miesto, rásť v láske a v trpezlivosti so svojimi blíznymi, počúvať ich, učiť sa od svojich bratov a sestier a modliť sa za ich potreby, zvlášť za potreby kňazov a misionárov. V spoločenstve som sedem rokov a priviedol ma do neho môj bývalý kolega Peťko.

Beata Janíková

Na prvom mieste mi spoločenstvo dáva spoznať lásku k Pánu Ježišovi, a to práve tak, ako keď ste zamilovaní a prichádzate na stretnutie s tým najdrahším. Spoločenstvo mi tiež dáva lásku k ostatným ľuďom, a hlavne k tým, ktorí sú spoločnosťou neprijatí, opovrhnutí alebo ktorí sú na pohoršenie a vedie ma aj k láske k nepriateľom. Učí ma, že cesta na pozemskej púti je krátka a počas tohto putovania by sme mali lásku preukazovať dobrými skutkami, veď „viera bez skutkov je mŕtva“. Aj keď som najskôr nechápala, prečo si Pán k službe modlitby za kňazov vybral práve nás, neskôr som si uvedomila, že s láskou a pokorou treba prijať Boží plán pre naše spoločenstvo, pretože kňazi a misionári sú najviac vystavení útokom a nebezpečenstvám pri šírení evanjelia. Veľmi sa teším, že sa môžem aj ja podieľať na tejto službe a denne sa presviedčať, že Bohu nič nie je nemožné, tak ako to svojím príkladom ukázal aj svätý Ján Mária Vianney, farár z Arsusu. *Ingrid Báreková*

Moje prvé stretnutie so spoločenstvom pred niekoľkými rokmi bolo náhodné a spontánne. Po jednej svätej omši ma na modlitbu pozvala Andrejka, moja bývalá žiačka zo Základnej umeleckej školy, a mne sa tam zapáčilo. Najviac ma oslovilo čítanie Svätého písma, otázky a odpovede, kedy sme sa učili rozumieť Pánovým slovám, aj modlitby za všetko, k čomu nás Boh viedol. Po rozdelení spoločenstva Ezechiel som sa rozhodla pre tú skupinu, ktorej patrónom sa napokon stal sv. Ján Mária Vianney. Ešte si len zvykám na nové meno, ale verím, že naše spoločenstvo bude svojimi modlitbami duchovnou oporou a pomocou tým, ktorí to najviac potrebujú, zvlášť kňazom a misionárom. *Anna Kissová*

V spoločenstve Ars nie som dlho, ale posunula ma k nemu nezvyčajným spôsobom nejaká skrytá túžba vo mne, ktorú som si výrazne ani neuvedomovala a ani som to neplánovala, lebo som nemala na nič čas. Vyhrklo to zo mňa, keď som v kaplnke ohlásila Blanku, ale ďalej som tomu nepripisovala nijaký zmysel. Zrazu sa Blanka, ktorá už skoro odišla, vrátila naspäť a dala mi svoje telefónne číslo a adresu s pozvaním na spoločenstvo, ak sa rozhodnem prísť. Tak som teda šla. Nechcem hovoriť o citoch, lebo živá viera nie sú len city, tie chcem dať bokom. No vízia, ktorá mi bola načrtnutá, ma priťahuje, a teda chcem aj ja priložiť ruku k dielu a stať sa živým kameňom spoločenstva. Nakolko sa mi to podarí, neviem, no spolieham sa na Božiu milosť, veď Pán Ježiš upokojil aj svätého apoštola Pavla slovami: „Stačí ti moja milosť,...“ (2 Kor 12, 9)

Marta Muchová

Po mnohých osobných zlyhaniach a nevernostiach mi Pán po obrátení otvoril náruč práve prostredníctvom spoločenstva a vďaka tomu sa smiem počítať aj k zakladajúcim členom Ezechielu i toho dnešného spoločenstva ARS, ktoré sa utvorilo jeho rozdelením. Už ako dieťa som bola zvyknutá, že do nášho domu prichádzalo veľa kňazov, ktorí boli priateľmi mojich rodičov a vždy som k nim cítila lásku a úctu, neraz sa u nás dokonca spomínalo, že som sa v živote mojej mamičky po prvýkrát pohla vtedy, keď k nám vstúpil kňaz a ten ma radostne požehnal. Možno práve tam sa zrodila moja služba, ktorú mi Pán pripomenul už dávno, lebo som si vylosovala s obrázkom i úlohu modliť sa za kňazov. Aj v neskoršom veku ich Pán privádzal rozličným spôsobom do môjho života, a tak sa modlitba i

obety za kňazov a misionárov stali mojou neoddeliteľnou súčasťou. Preto viem, že v jednote a láske s mojou drahou duchovnou rodinou som presne na tom mieste, kde ma vždy Boh chcel mať, a to mi dáva silu, pokoj, radosť i naplnenie v Duchu Svätom. *Blanka Kocinová*

Cirkev o charizmách

Otázkou chariziem sa zaoberal Druhý vatikánsky koncil. Boli predložené dva názory, stojace proti sebe. Prvá predstava bola podporovaná kardinálom Ruffinim a druhá kardinálom Suenensom. Podľa prvej predstavy boli charizmy chápané ako „mimoriadne dary“, ktoré sa „v hojnosti vyskytovali iba v prvotnej Cirkvi, ale potom ich postupne ubúdalo až takmer vymizli“. Podľa druhej zase boli chápané ako „neustále a mnohotvárne dary“, ktoré „Duch Svätý dáva kresťanom v každej dobe“. Nie sú „okrajovým a doplnkovým javom v Cirkvi“, ale majú naopak „životnú dôležitosť v budovaní mystického tela“. Nakoniec prevážila predstava kardinála Suenensa a bola predložená vo vieroučnej konštitúcii o Cirkvi (Lumen Gentium, bod 12). (Porov. BARRUFFO, A.: Charismatikové. V: De Fiores, S. - Goffi, T. (edit.): Slovník spirituality. Kostelní Vydří : Karmelitánské nakladatelství 1999, s. 326.)

Konštitúcia o Cirkvi

„Okrem toho ten istý Duch Svätý posväcuje, vedie a čnosťami ozdobuje ľud Boží nielen prostredníctvom sviatostí a služieb, ale aj tým, že rozdeľuje medzi veriacimi všetkých stavov zvlášť milosti „udeľujúc (ich) každému osobitne, ako chce“ (1 Kor 12,11), pomocou ktorých robí ich schopnými a ochotnými, aby sa podujali na rozličné diela a úlohy, užitočné na obnovu a ďalší vzrast Cirkvi, ako je napísané: „každému je dané prejavenie Ducha na všeobecný úžitok“ (1 Kor 12,7). Tieto charizmy, či už neobyčajné, alebo aj bežnejšie a rozšírenejšie, treba prijímať s vďakou a potechou, pretože obzvlášť zodpovedajú Cirkvi a sú jej na osoh. Avšak mimoriadne dary nenačím opovážlivo vyhľadávať, ani sa nemá od nich trúfalo očakávať zdar apoštolských podujatí, no súdiť o ich pravosti a správnom používaní náleží tým, čo sú predstavení v Cirkvi a ktorým zvlášť prislúcha neuhášať Ducha, ale všetko skúmať a držať sa toho, čo je dobré (porov. 1 Sol 5,12.19-21). (LG 12)

Náuku koncilových otcov v tejto konštitúcii môžeme zhrnúť do niekoľkých bodov:

1. Duch Svätý rozdeľuje charizmy všetkým veriacim.
2. Udeľuje ich osobitne každému, ako chce.
3. Pomocou nich uschopňuje ľudí a robí ich ochotnými podujat' sa na rozličné diela a úlohy užitočné pre obnovu a vzrast Cirkvi.
4. Charizmy máme prijímať s vďakou a potechou.
5. Charizmy sú na osoh Cirkvi.
6. Mimoriadne dary nemáme opovážlivo vyhľadávať.
7. Nemáme trúfalo očakávať od chariziem zdar apoštolských podujatí.
8. Súdiť o pravosti a správnom používaní chariziem majú predstavení Cirkvi.

Christifideles laici

Veľmi dobrým zhrnutím náuky Cirkvi o charizmách je bod 24 apoštolského listu Christifideles laici Jána Pavla II.:

„Cirkvi ako communiti zveruje Duch Svätý rozličné úrady. Súčasne ju obohacuje inými zvláštnymi darmi a impulzami, nazývanými charizmy. Ako výraz dokonalej slobody Ducha, ktorý ich darúva, alebo ako odpoveď na mnohoraké potreby v priebehu dejín Cirkvi môžu tieto nadobúdať rozličné formy. Opísanie a klasifikácia týchto darov v spisoch Nového Zákona dokazujú ich veľkú pestrosť [...] Či už sú mimoriadne alebo skromné a jednoduché, predstavujú charizmy dary Ducha Svätého, ktoré bezprostredne alebo sprostredkovane sú na osoh Cirkvi, pretože sú zamerané na jej výstavbu, na dobro ľudí a na potreby sveta.

Ani v našich časoch nechýba výskyt rozličných chariziem medzi laikmi, mužmi a ženami. Sú dané jednotlivcovi, môžu sa však na nich podieľať aj iní, takže pretrvávajú v čase ako cenné a živé dedičstvo a vytvárajú medzi jednotlivými údmi zvláštne duchovné príbuzenstvo [...] Podľa logiky pôvodného darovania, z ktorej tieto dary Ducha vychádzajú, vyžadujú si, aby tí, ktorí ich prijali, používali ich pre rast celej Cirkvi, tak ako nám to pripomenul Koncil.

Tí, čo dostali charizmy, ako aj celá Cirkev, musia ich prijímať s vďačnosťou. Obsahujú zvláštne bohatstvo milosti pre apoštolskú dynamiku a pre svätosť celého Kristovho Tela za predpokladu, že sa jedná o dary, ktoré v skutočnosti pochádzajú od Ducha a vykonávajú sa v dokonalom súlade s opravdivými popudmi Ducha. K tomu je vždy nutné rozlišovanie chariziem [...] Preto žiadna charizma nedišpenzuje od naviazania na pastierov Cirkvi a od podriadenia sa im [...] aby všetky charizmy vo svojej rôznosti a komplementarite prispievali ku všeobecnému dobru.“ (CHL 24)

To, čo nás Svätý Otec učí o charizmách v tomto liste môžeme tiež zhrnúť do niekoľkých bodov:

1. Duch Svätý obohacuje Cirkev zvláštnymi darmi a impulzmi – charizmami.
2. Jestvuje veľká pestrosť chariziem a môžu nadobúdať rozličné formy.
3. Charizmy sú na osoh Cirkvi (bezprostredne alebo sprostredkovane) - na jej výstavbu, pre dobro ľudí a potreby sveta.
4. Sú dané jednotlivcovi, môžu sa však na nich podieľať aj iní.
5. Pretrvávajú v čase a vytvárajú medzi nami zvláštne duchovné príbuzenstvo.
6. Máme ich používať pre rast celej Cirkvi.
7. Máme ich prijímať, aj celá Cirkev, s vďačnosťou.
8. Charizmy obsahujú v sebe milosť pre apoštolát a pre posväcovanie celého Kristovho Tela.
9. Charizmy máme používať v dokonalom súlade s opravdivými popudmi Ducha.
10. Pri používaní chariziem je vždy potrebné rozlišovanie.
11. Úloha rozlišovania prislúcha pastierom Cirkvi (charizmy sú podriadené pastierom Cirkvi).
12. Všetky charizmy majú vo svojej rôznosti a pestrosti prispievať k všeobecnému dobru.

Spracoval: Imrich Degro

Odpovedá Dariusz Jeziorny

Mohli by ste sa s nami podeliť o vaše prvé skúsenosti s Obnovou ?

Bolo to ešte na strednej škole, bola zima, mal som sedemnást' rokov, prvý deň zimných prázdnin, koniec týždňa. Mladí ľudia potrebujú záujmy – do školy netreba ísť, ibaže, čo robiť v tom voľnom čase?

Mnohí išli na heavy metalové koncerty. Dvaja priatelia ma pozvali: „V kaplnke je nejaké stretnutie.“ Išiel som s nimi a ukázalo sa, že ide o stretnutie v Duchu Svätom. Nevedel som, čo to je. Bol som prekvapený. Mladý človek, ktorý vidí modlitbovú skupinu, ako sa 40-50 ľudí veľmi nadšene modlí v jazykoch. Oslovilo ma to, chcel som byť taký ako tí ľudia. Oslovila ma ich otvorenosť. To, že sa modlia nahlas – doma sme to tak nerobili. Hovorili svedectvá – čo dodávalo veľkú intimitu ich stretnutiu. To bol začiatok. „O týždeň sem chcem prísť znova!“ A tak sme prišli traja. Takto sa to začalo. Som z tradičnej katolíckej rodiny, no to, čo som videl – bol môj začiatok!

Neskôr som šiel na štúdiá do Lodži. Nehľadal som žiadnu modlitbovú skupinu, s ktorou by som sa stretával, bol som „slobodným“ človekom. Písal sa rok 1987. Študoval som históriu – prvý ročník. Po dvoch-troch týždňoch štúdiá a pobytu som dostal „pozvanie“ na výsluch od štátnej bezpečnosti. Ako mladý historik som bol prestrašený: Čo s tým robiť? So strachom som cestoval do rodného mesta. Šiel som za kňazom, ktorému som dôveroval. Spýtal som sa ho, čo mám robiť. Jeho meno bolo

Múdry. Dal mi dve múdre rady: prvá bola, aby som všetkým okolo seba hovoril, že ma pozvali na výsluch. Ak by ma náhodou zatvorili, aby o mne vedeli. A keby chceli zo mňa mať agenta, poviem im, že všetci vedia, že som bol u nich. A o takého agenta nebudú mať záujem. A tak som na univerzite každému o tom povedal. Všetci ma ľutovali. Od kňaza som dostal ešte jednu radu: „Choď do Lodži za kňazom, lebo skúsenosť s bezpečnosťou tu v malom mestečku nemáme. Možno v Lodži budú vedieť viac.“ Jedna z mojich spolužiačok mi povedala: „Mám takého kňaza – jezuitu.“ A to som hľadal. Pôjdeme tam! A práve

ten kňaz začal organizovať skupiny Obnovy v Duchu Svätom. Povedal mi: „Ja ti nepomôžem – ja som s nimi nemal žiadne problémy. No môžem sa za teba modliť!“ Bol som na prvom výsluchu, na druhom, na treťom – a nič mi neurobili. Verím, že jeho modlitba bola prvým svedectvom Božej ochrany – on sa za mňa modlil a oni mi nič neurobili. A už som zostal v tej skupine Obnovy.

Aká je situácia Obnovy vo Východnej Európe, nakoľko ste zodpovedný za Východnú Európu – z pohľadu mladých ľudí?

Situácia Obnovy je rôznorodá v rôznych krajinách. Stredovýchodná Európa je veľmi rozmanitá. Je Obnova – možno povedať – ktorá je skúsená. A je taká, ktorá robí prvé kroky (Ukrajina, Bielorusko, Litva) – menej

skúsená a tam je najviac mladých ľudí. Tak-tiež v Srbsku sú počiatky obnovy, jedna - dve skupiny, ale len maďarské. Sú prenasledovaní, je tam konflikt pravoslávni Srbi, katolíci Maďari, či katolíci z Obnovy, ale majú problémy s pravoslávnyimi. Kde začína Obnova, je najviac mladých ľudí - Ukrajina, Bielorusko i Litva a Lotyšsko, to sú prvé kroky. Napríklad v Poľsku je do tridsať rokov približne dvadsať percent.

Ako osloviť mladých ľudí, aby sa zapálili pre Obnovu v Duchu Svätom?

Mladí ľudia sú rebelanti – znamená to, že niečo od života chcú. Ak nie sú rebelmi, je to signál, že im na ničom nezáleží. Ak sú, sú radikálni: keď im predložíme radikálne kresťanstvo, pôjdu za ním. Ak im predložíme „ľahšie“ kresťanstvo, nepôjdu! Myslím, že môžeme mať na nich radikálne nároky. Tak ako sú radikálni v kritike, sú radikálni aj v kráčaní za Ježišom. Charizmatická obnova je veľmi dobrým nástrojom, ako evanjelizovať mladých ľudí. Je tiež trochu rebelantská, je iná než väčšina Cirkvi a dáva im miesto v Cirkvi. Normálne sa všetci tešia, keď sú mladí ľudia v kostole, len nech neprekážajú, nezavadzajú. Ak sú pokojní, je dobre – lenže oni takí nie sú!

Čo vás oslovilo na spoločenstve, s ktorým ste sa tu stretli?

Veľmi sa teším, že všetci zhromaždení animátori sa mohli zapojiť do modlitby – v službe jedni druhým - to je zjednocujúce. A charizmy sa môžu objaviť uprostred vás a cez vás. V službe jedným druhým Boží Duch upevňuje spoločenstvo i horlivosť.

Myslíte, že by sa dala vytvoriť spolupráca medzi krajinami Európy v Obnove?

Teraz je najbližšie stretnutie predstaviteľov Európy z radov Obnovy v Budapešti. Hlavnou témou tohto stretnutia je medziiným „komúnia“ – spoločenstvo.

Môžete porovnať Obnovu v Duchu Svätom v jednotlivých krajinách Východnej Európy?

Nerád – pretože porovnávať ľudí nie je dobré!

Aká je vízia Obnovy v Duchu Svätom pre Európu?

Predovšetkým Rada (ICCRS) Obnovy sa skladá zo štrnástich osôb. Z Európy sú štyri osoby. A Rada sa zaoberá tým, čo všetko je možné robiť v rámci Obnovy. Vážnou výzvou je mládež a potom horlivosť lídrov. To sú dve výzvy! *Ľubica Cibulová*

Boh ma učí nebáť sa a milovať

Chcem svedčiť o Božej láske a krásnom dobrodružstve s Duchom Svätým, ktoré zažívam už vyše dvadsať rokov. A povzbudiť každého, kto sa vydal na cestu obnovy v Duchu Svätom, aby vytrval.

Vyššie sedem rokov som sa venovala okultizmu, mágii, psychotronike, joge, rôznym filozofiám a nekresťanským náboženstvám. Raz som veľmi túžila po spoznaní skutočnej pravdy. Sadla som si vo svojej izbe do lotosového sedu, rozhodnutá použiť pránajogu a zenovú meditáciu, aby som vystúpila do vyššej sféry a splynula s duchovnou podstatou vesmíru. Presvedčená, že nevstanem, kým

sa mi to nepodarí. Sedela som tak niekoľko hodín, keď zrazu predom mnou stál neznámy muž. S veľkou láskou na mňa pozrel a smutne zo srdca do srdca mi povedal: „Čo to robíš? Pod' za mnou!“ Kým som sa spamätala, bol preč. Až vtedy som ho spoznala. Ježiš mi ukázal, aké je pre neho jednoduché vytiahnuť ma z môjho blúdenia. Vidí do nášho srdca a vypočuje modlitby našich blízkych. Zahodila som starý život, spálila knihy a modly. Vykročila som za ním a prežívala veľkú radosť, keď ľudia utlácaní zlým, ponorení v mágii, joge, psychotronike, prijímali Ježiša a menili svoj život. Nebolo to vždy jednoduché,

ale Boh ma učiť láske a nebáť sa, pretože „v láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach, lebo strach má v sebe trest, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske“ (1Ján 4,18). Aj pri modlitbe za satanistického kňaza mi ukázal, že najskôr musím mať veľkú lásku k tomu človeku. Pýtala som si ju denne dva týždne pod krížom. Keď sme potom poprosili Pána Ježiša o pomoc, o tri dni mi ten človek povedal, že náš Boh je mocnejší ako jeho a chce sa stať kresťanom.

Pán mi vysvetlil, že sa nemusím báť svojej minulosti a zisťovať, čo z nej ešte môže ovplyvňovať môj život („...milosťou ste spasení...“ (Ef 2,4-7)). Mohla som svedčiť a poradiť tým, ktorí mali podobné problémy ako ja pred obrátením a modliť sa za tých, ktorí blúdia. Rozhodla som sa žiť podľa citátu Majstra Eckharta: „Najdôležitejšia hodina je vždy tá prítomná, najdôležitejší človek je vždy ten, ktorý práve stojí pred mnou a to najpotrebnejšie je láska.“ Ježiš ma učí nebáť sa minulosti, prítomnosti ani budúcnosti, ale naplno prežívať Božiu lásku.

Boh sa stará o tých, ktorí mu uverili a hneď po obrátení mi poslal úžasného priateľa – pána profesora Jozefa Vrablca, nášho bývalého nitrianskeho veľprepošta. Až dnes si uvedomujem vzácnosť tohto priateľstva. Ďakujem za možnosť modlievať sa s ním v spoločenstve a za všetky charizmatické konferencie, na ktoré ma brával. Nikdy nezabudnem na Celosvetovú charizmatickú konferenciu v Linci. Kňazi z celého sveta sa na pódiu modlili a rozlíšili, že mladí v sále majú prísť dopredu. Vložili nad nás žehnajúce ruky a povedali, aby sme toto požehnanie teraz dávali ďalej všetkým prítomným v sále, starším ľuďom, rehoľníkom, kňazom. Keď povedali „kňazom“, zdalo sa mi to smiešne, akoby som ja mohla dávať požehnanie kňazom. Zaznelo: „Chod'te, Duch Svätý vás povedie!“ Chcela som sa rozbehnúť k staršej panej, ktorá prišla s nami, ale nedalo sa mi pohnúť tým sme-

rom a moje telo si vykračovalo akoby samo od kňaza ku kňazovi a ja som len s úžasom sledovala, ako dávam to požehnanie nielen pánovi profesovi Vrablcovi ale aj ďalším a ďalším kňazom v sále. Priateľku Moniku Duch privádzal zasa od jednej rehoľnej sestričky k druhej, a to vtedy ešte vôbec netušila, že sa stane rehoľníčkou. Prvýkrát som spoznala, ako mocne ma môže Duch Svätý viesť. Pán mi našiel miesto vo svojej Cirkvi – pozval ma do Obnovy v Duchu Svätom. Boli chvíle, kedy som presviedčala samu seba, že sem nepatrím, zlý mi ukazoval chyby a nedostatky moje aj ostatných. Dnes už viem, že tu mám pevne stať. Práve v Obnove mi dal Boh spoznať nádherných ľudí, na vlastné oči vidieť zázraky jeho lásky a dnes do nej, ako sa zdá, privádza aj moje deti.

Jednou z najúžasnejších vecí, ktoré mi Pán Ježiš, ako odpoveď na moju prosbu dal, je modlitbové spoločenstvo. Založil ho u mňa v byte pred dvadsiatimi štyrmi rokmi a trvá dodnes. Niektorých členov nášho spoločenstva si Boh povolal za misionárov, do rehoľného života, do kňazstva, do manželstva... Boli obdobia, kedy sa z milosti Božej s nami pravidelne modlili kňazi. Vznikli z neho aj ďalšie spoločenstvá. Pán ma naučil, že kresťan nemôže plne fungovať bez spoločenstva, je veľkým darom, nesie ho na modlitbách, zapája do služby v Cirkvi a má v ňom možnosť rásť v láske a pokore. Tam vznikajú často aj najkrajšie priateľstvá.

Ďakujem Bohu za dar viery a pozvanie do Obnovy v Duchu Svätom.

Andrea Teplanová

Kríž je cesta

Kríž je cesta, ktorú nemožno obísť v kresťanskom živote. Nie je to otázka vyhľadávania utrpenia, ale reality kresťanského i kňazského života. Nasledovať Krista, zaviazat' sa ísť za ním znamená, že pôjdeme tou istou cestou ako Ježiš. „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (Mk 8,34). Žiť ako kresťan nepredstavuje život „v bavlnke“, hovorieval farár z Arsu, akoby žiť kresťanstvo oslobodzovalo od každého utrpenia, skúšok alebo chorôb. Znamená to nastúpiť cestu každodenného života s jej výškami a hĺbkami, na ktorej sa bude črtať naša vernosť Pánovi.

Kresťanstvo je jediné náboženstvo na svete, ktoré si uctieva obetného Baránka ako Boha. Malo by nás to viesť k tomu, že prestávame hľadať obetných baránkov niekde inde. Vnímame iba Božieho Syna, ktorý vzal na seba naše slabosti a zjednotení s ním sme schopní ich premieňať v spoluobeti na výkupnú cenu.

Všetko visí na kríži Ježiša Krista. Kríž hovorí o tom, ako by sme mali bojovať a nebyť sami obeťou tohto boja. Kríž hovorí o tom, ako máme víťaziť a nie ako dobyť víťazstvo. Je to spôsob víťazstva, v ktorom prevláda snaha, aby spolu s nami zvíťazili i naši odporcovia.

Kríž je odmietnutím jednoduchšieho scenára, v ktorom sa musí zvíťaziť alebo prehrať, hovorí o vytrvalej snahe o to, aby zvíťazili obaja. Kríž znamená odmietnutie nenávisti, nepotrebuje poraziť druhého, pretože tak by len pokračovala tá istá hra, zostávali by sme v neúprosnom kruhu, v ktorom sa odpláca násilie. Tento kruh sa však zrejme svetu zdá normálny.

Kríž veľmi jasne hovorí, že je potrebné zlu sa postaviť na odpor, ale že zároveň chce uniesť napätie, mnohoznačnosť i bolesť, ktorú to prináša, miesto toho, aby sme trvali na tom istom, že čo robím ja, majú robiť i druhí. „Nedaj sa premôcť zlu, ale dobrom premáhaj zlo.“ (Rim 12,21) Kríž nás posúva od všeobecne rozšíreného mýtu o spasiteľnom násilí do nového scenára spasiteľného utrpenia.

Na kríži života prijímame svoju vlastnú spoluvinu na zle i svoju spoluprácu s ním, miesto toho, aby sme si predstavovali, že stojíme na akomsi piedestáli morálnej nadržanosti. Ježiš sa s nami stotožnil tým, čo učil Pavol: „všetci zhrešili“ (Rim 5,21) a Boží Baránok bol tak pokorný, aby Boh „toho, ktorý nepoznal hriech, za nás urobil hriechom“ (2Kor 5,21), zatiaľ, čo my predstierame, že stojíme vysoko nad tým.

To, čo nás tajomstvo kríža učí, je, ako sa postaviť proti násiliu, pričom by sme sa nestali nenávisťou. Učí nás, ako sa postaviť proti zlu, pričom by sme sa nestali sami zlom. Cítime, ako sme napínaní obidvoma smermi – k Božej добрôte a odpusteniu, ako i k nenávisťi a zlobe. Pozerajme sa na seba vo chvíľach, keď sa budeme cítiť na kríži. Visíme v strede, bez vyriešenia situácie, život sa stáva nepochopiteľný, ale Bohom udržiavaný v nádeji, že to má zmysel.

Kristov kríž je nevyhnutným prechodom každej duchovnej cesty. Paradoxne je to cesta lásky. Nemôžem prejsť priamo od vtelenia k zmŕtvychvstaniu. Medzi nimi je utrpenie, kríž a smrť. Ježiš sa tomu nevyhol, práve naopak, využil tento čas ako miesto boja a víťazstva nad mocnosťami zla; urobil z neho nezvratiteľný dôkaz lásky Otca k ľudstvu.

Ján Mária Vianney počas celého svojho života poznal skúšku utrpenia. Či už bola morálna alebo telesná, nebol jej ušetrný. Naopak, ešte k nej „pridal“ umŕtvovanie, aké sa bežne v tom čase praktizovalo. Nie aby trpel viac, ale aby bol viac disponovaný pre nadprirodzenú lásku a „hriešnikov“. Preto hovorieval: „V noci trpím za duše v očistci a cez deň za obrátenie hriešnikov. ... Bože môj, obráť moju farnosť, súhlasím

s akýmkoľvek utrpením, ktoré budeš odo mňa v živote žiadať.“ Už v týchto slovách Jána Máriu Vianneyho rozpoznávame túžbu života pre ľudí v úplnom zjednotení sa s

Ježišom. Preto odovzdáva seba samého, aby prešiel skúškou kríža. Arský farár prežíval svoje utrpenie ako solidaritu s hriešnikmi a prostredníctvom svojho zjednotenia sa s Kristom na kríži chce priviesť hriešnikov k tomu, aby objavili Božie milo-

srdenstvo a nežnosť.

Tajomstvo kríža prináša veľkú schopnosť empatie a odpustenia a je znamením „splynutia“ s Bohom. Na kríži sme ochotní niesť ťarchu ľudského zla, ktorého sme všetci obeťou i spolupáchateľmi. Je to onen finálny prejav solidarity s ľudstvom.

Sami to však vôbec nie sme schopní dokázať, len keď sa hlboko stotožníme s Ukrižovaným a s ukrižovaným ľudstvom. Potom to Ježiš koná v nás, skrze nás, s nami a pre nás. Potom sme sa stali jeho „novým stvorením“ (Gal 5, 14-16) a celkom novým druhom ľudskej bytosti.

Je pravda, že ak prežívame veľké utrpenie, sme spočiatku vykoľajení, vzhľadom na naše bežné oporné body. To, čo sa nám javilo ako dôležité a nevyhnutné v živote, stáva sa celkom druhoradým, náš pohľad na veci sa zmení, určité svetlo prenikne náš život. Žiť v utrpení znamená spoznať svoje hranice, ľudskú slabosť a krehkosť. Treba z toho všetkého urobiť cestu vnútorného obrátenia a duchovného postupu s Kristom. Teda nastúpiť s ním na cestu kríža.

Tiež je pravdou, že trpiaceho človeka sa obáva zlý duch, nakoľko ho nemôže tak ľahko zlákať k pýche a moci.

V modlitbe a kontemplácii

Krista na kríži rastieme vo viere. Skúšky, ktoré prežívame, potom už nepocítujeme ako niečo, čo nás oddeľuje od Boha, ale vnímame ich ako cestu

očisťovania srdca, ktorá nás

vedie k úplnému odovzdaniu sa do Pánových rúk. Je to prijímanie našich hraníc a slabostí, nie aby sme sa im prispôsobili ako zlu, ale skôr aby sme objavili Pánovu veľkosť a dovolili mu pretvoriť naše životy na Božie po-

**...trpiaceho človeka sa obáva
zlý duch, nakoľko ho nemôže tak
ľahko zlákať k pýche a moci.**

solstvo pre dnešok.

Aby toto prekonávanie sprevádzal vnútorný pokoj a odovzdanosť do Božích rúk, to si niekedy vyžaduje dlhé putovanie. Svätý Ján M. Vianney o tom hovorí: „Treba byť už na určitom stupni zdokonaľovania sa, aby sme vedeli trpezlivo znášať chorobu.“ Zatiaľ čo sa búrime voči vnútornému alebo vonkajšiemu utrpeniu, treba túžiť rásť v tomto smere. Zachovajme si v srdci túžbu žiť v jednote s Kristom na kríži, prosiac ho, aby naša viera vzrástla. Počúvajte ďalej farára z Arsu: „Či chceme alebo nie, treba trpieť. Niektorí trpia ako „dobrý“ lotor, iný ako „zlý“. Obidvaja trpeli rovnako, ale jeden vedel zúročiť svoje utrpenie. Prijal ho ako zadostučinenie, a keď

sa obrátil k Ježišovi, ukrižovanému po jeho boku, počul, ako mu hovorí: „Ešte dnes budeš so mnou v raji“.“

Prijat' kríž v našom živote znamená vliať doň silu na prekonanie slabosti a prostredníctvom nej vojsť do svetla života. Kríž je liekom na všetky naše utrpenia. Je rebríkom do nebeskej slávy, cestou, ktorá vedie k zmŕtvychvstaniu, ku stretnutiu s Trojjediným.

Božský Vykupiteľ, stále sme na ceste, ktorú si pred dvetisíc rokmi začal s krížom na pleciah. Z vrcholu Kalvárie ideš ďalej dejinami ľudských životov, pričom sa svet mení, ale kríž zostáva. Kríž ako znamenie vykúpenia, kríž ako znamenie, oznamujúce tvoj druhý slávny príchod. Amen.

Peter Brodek

Z pošty

Pochválený buď Ježiš Kristus!

V novembri som bola v Škole Ducha Svätého v Humennom. Ďakujem Pánovi, že mi doprial zúčastniť sa tam napriek ťažkostiam. Kiež by spoločenstvá Obnovy boli i u nás v Piešťanoch, kde nám obzvlášť chýba také mocné „vanutie“ Ducha.

Som kostolníčkou v hlavnom chráme sv. Štefana, kráľa Uhorského v Piešťanoch. V našej farnosti nám veľmi chýbalo nejaké modlitbové spoločenstvo, preto z tej túžby po Duchu Svätom v apríli 2009 spontánne pri farskej rodine vzniklo i spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom. Týmto spôsobom sme mohli chváliť Pána, odprosovať ho, ďakovať i prosiť.

Chcela by som sa všetkým organizátorom Školy Ducha Svätého srdečne poďakovať, zvlášť dôstojnému pánovi Degrovi za jeho obetavú prácu s nami v duchovnej oblasti (veď sme ho využívali na 200%), za vyučovanie a všetko, čo s tým súviselo.

Vďaka pánovi Slávikovi za jeho službu, manželom Karol'ovým – usporiadateľom, bolo sa čo učiť od nich. Kiež by takto bolo na celom Slovensku i vo svete, že by Cirkev Kristova povstala k rozkvetu, lebo len cez vanutie Ducha Svätého sa to môže diať. Vďaka Bohu za dary, ktoré rozdával a ktoré v nás ešte doznievajú.

Prosíme Pána, aby takéto podujatia mohli vzniknúť i u nás v Piešťanoch - ale v opravdivej láske a pokore.

L'udmila Dudejová, Piešťany

Spoločenstvo sv. Michala Archanjela pozýva na animované

Eucharistické adorácie

spojené s modlitbami za vnútorné uzdravenie.

15. a 29. apríla; 20. mája; 10. a 24. júna

od 16:30 do 18:00 h.

kostol sr. Uršulínok v Košiciach na Mäsiarskej ulici

info: spolocenstvo@svmichael.sk

Spoločenstvá KCHO pozývajú na

Vigília Turíc v Nitre

22. mája 2010

farský **Kostol sv. Gorazda**
Nitra, Klokočina

- 10:00** Pozvanie k spoločnej modlitbe
 - 11:00** **Prednáška: Vdp. Juraj Pluta**
 - 12:00** Obedňajšia prestávka
 - 13:00** Modlitba v skupinách za jednotlivcov
sviatosť zmierenia
 - 14:30** Adorácia
 - 16:00** Téma pre mládež a ostatných prítomných
 - 17:00** Blok svedectiev, otázok a odpovedí
 - 18:30** Slávenie Eucharistie
- J. Ex. Mons. Viliam Judák**

info: 0907 407 050; 0911 958 334

Páter Elias Vella, OFM conv. na Slovensku

22. - 26. júna 2010 - Boj s diablom - Kúpele Nimnica

27. júna - 1. júla 2010 - Vnútorné uzdravenie - Kúpele Nimnica

3. júla 2010 - celodenné stretnutie členov a sympatizantov KCHO - Trnava

8. júla 2010 o 20:30 - páter Vella - Rádio LUMEN

info: seminar.elena@gmail.com; mobil: 0905335854

17. katolícka charizmatická konferencia

páter E. Vella, OFM conv.

27. - 29. augusta 2010

**športová hala
Slávia v Trnave**

info: www.jas-zv.sk
Tel./Fax: 045/5330962
jaszv@in.slovanet.sk

Pane, aby som videl

Peter Brodek

Dva diely knihy sú pripravené pre všetkých, ktorí túžia, aby zasiate Božie slovo mohlo rásť a prinášať úrodu i chlieb na jedenie. Texty rozjímaní sú podľa evanjelií príslušného obdobia v liturgickom roku.

Naša každodennosť a zaneprázdnenosť nás často podnecuje zastaviť sa a zvolať so slepým Bartimejom: „*Pane, aby som videl*“ (Lk 18,41). Je to ponížené a súčasne naliehavé zvolanie, ktoré nás pobáda, aby sme vnímali popri rôznych povinnostiach to, čo hovorí Ježiš do našich životov, keď nás chce ovplyvniť evanjeliovým myslením.

CHARIKNIŽNICA

1/2010

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou
alebo telefonicky objednať na čísle: 0911 958 334